

L-am numit Katrina

Azoitei Stefania

L-am numit Katrina,
Pentru că era un uragan
Ce-și purta zâmbetul ca pe un portret de DaVinci,
Iar pielea îi părea făurită în Univers.
Nici o așchie n-a lăsat Dumnezeu măcar.

Distrugea tot ce atingea,
Dar totul se lăsa atins de el ,
Iar eu îi sorbeau nectarul de pe buze
Doar cu privirea.
În schimb, îmi mai dăruia câte o stea
Ce și-o dezlipea de pe trupu-i plin de constelații.

Era un uragan pentru că-mi făcea sângele să se învârtă
Și îmi înnodea venele sub fixarea sa,
Iar dacă mă atingea și pentru o clipă
Sufletul mi se dezmembra în fire de nisp,
Ce se aliniau toate să i se dăruie lui.

L-am iubit pe Katrina
Căci era tot ce nu puteam înțelege.
Într-o zi din suflet i s-a desprins un spin,
Iar în loc de Soare, a picurat cu sânge.
Și acum sunt sigură că Dumnezeu e supărat pe mine
Deoarece i-am otrăvit sculptura cu iubire.

De atunci nu l-am mai numit Katrina .
Să-i spun simplu, iubire, era mult mai devastator.